

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΜΑΡΤΙΟΥ 2024

ΚΥΡΙΑΚΗ Β΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (Μάρκ. β΄ 1-12)
31 Μαρτίου 2024

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, δίδασκε μέσα σὲ ἕνα σπιτί τῆς Καπερναοῦμ. Ὅλοι οἱ χῶροι τοῦ σπιτιοῦ καὶ τῆς ἀλύῆς ἦταν κατειλημμένοι ἀπὸ κόσμο. Ὁ Χριστὸς συνήθιζε νὰ διδάσκει μὲ τὴν γνωστὴ ἀύθεντία Του καὶ μὲ κάθε εὐκαιρία οἱ ἄνθρωποι προσελκύνονταν στὴν ἀκρόαση τῶν κηρυγμάτων Του. Τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα ἦταν μεγάλο. Γι' αὐτὸ καὶ ὁποιοσδήποτε ἄλλος ἦταν ἀδύνατο νὰ πλησιάσει στὸν χῶρο ἐκεῖνο. Ἕνας παράλυτος ἦταν ἀκίνητοποιημένος πάνω σὲ ἕνα κρεβάτι καὶ τέσσερις φίλοι του ἤθελαν νὰ ὀδηγήσουν τὸν ἄρρωστο φίλο τους μπροστὰ στὸν Ἰησοῦ Χριστό. Οἱ ἀκροατὲς τοῦ κηρύγματος ἦταν προσηλωμένοι στοὺς λόγους τοῦ Κυρίου καὶ δὲν εἶχαν διάθεση νὰ ἀνοίξουν χῶρο, ὥστε τὸ κρεβάτι μὲ τὸν ἄρρωστο νὰ φθάσει μέχρι τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ, ἐκεῖ ὅπου βρισκόταν ὁ Χριστὸς καὶ δίδασκε. Ἦσαν προφανῶς διψασμένοι γιὰ τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ ἄκουγαν μὲ εὐχαρίστηση τὸ περιεχόμενο τῆς διδασκαλίας τοῦ Κυρίου. Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή δὲν ἔδειχναν προθυμία νὰ διευκολύνουν ἕνα συνάνθρωπό τους στὴν ἀνάγκη του. Ἡ συγκίνησή τους ἀπ' τὸ περιεχόμενο τοῦ κηρύγματος, τὸ ὁποῖο ἔβγαινε ἀπ' τὸ στόμα τοῦ Διδασκάλου Χριστοῦ, δὲν μεταφραζόταν σὲ κίνηση ἀγάπης καὶ ἐνδιαφέροντος πρὸς τὸν πάσχοντα συνάνθρωπό τους.

Ἡ στάση τοῦ Χριστοῦ, ὅταν τελικῶς ὁ παράλυτος ἔφθασε μπροστὰ Του, ἦταν ἀρκετὰ διαφορετικὴ. Ἐκεῖνος διέκοψε τὸ κήρυγμά Του, ἐπειδὴ ἔκρινε ὅτι οἱ πέντε αὐτοὶ ἄνθρωποι ἦσαν ἀξιέπαινοι. Ὁ παράλυτος καὶ οἱ φίλοι του εἶχαν μέσα τους πίστη καὶ γι' αὐτὸ ζητοῦσαν τὴν θεραπεία ἀπ' τὴν ἀρρώστεια. Πίστευαν ὅτι ὁ Χριστὸς ἔχει τὴν δύναμη νὰ διώξει τὴν ἀσθένεια καὶ νὰ προσφέρει τὴν υἰγεία. Οἱ τέσσερις φίλοι τοῦ ἀρρώστου ἐξεδήλωσαν ἐμπράκτως, ἐκτὸς ἀπ' τὴν πίστη τους πρὸς τὸν Χριστό, καὶ τὴν ἀγάπη τους πρὸς τὸν φίλο τους. Ἦθελαν νὰ φέρουν μπροστὰ στὸν Χριστὸ τὸν ἄρρωστο φίλο τους, ἀλλὰ ἔβλεπαν νὰ παρεμβάλλεται ἕνα ἐμπόδιο, τὸ ὁποῖο δὲν τοὺς ἄφηνε νὰ πραγματοποιήσουν ὅ,τι εἶχαν σχεδιάσει. Γιὰ νὰ παρακάμψουν τὸ ἐμπόδιο αὐτὸ προχώρησαν σὲ μία ἀσυνήθιστη κίνηση. Ἀνέβηκαν στὴν στέγη τοῦ σπιτιοῦ καὶ ἀφαίρεσαν ἕνα τμημα ἀπ' αὐτήν. Μέσα ἀπ' τὸ κενὸ ποῦ δημιουργήθηκε μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο, κατέβασαν τὸ κρεβάτι μὲ τὸν ἄρρωστο φίλο τους μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ὅταν εἶναι πραγματικὴ, γίνεται ἐφευρετικὴ. Δὲν ὑπολογίζει τὶς δυσκολίες καὶ παρακάμπτει τὰ ἐμπόδια. Καὶ στὸ τέλος κατορθώνει νὰ φέρει τὸ ἐπιθυμητὸ ἀποτέλεσμα, νὰ εὐεργετήσει τὸν

ἀποδέκτη της.

Ἡ ἀνταπόκριση τοῦ Χριστοῦ στοῦ αἴτημα τοῦ ἀρρώστου καὶ τῶν φίλων του γιὰ θεραπεία, προκάλεσε μεγάλη ἔκπληξη σὲ ὅλους. Ὅλοι οἱ παριστάμενοι περίμεναν νὰ ἀκούσουν ἀπ' τὸ στόμα τοῦ Χριστοῦ τὴν ἐντολὴ νὰ ἐγερθεῖ ὁ ἄρρωστος ἀπ' τὸ κρεβάτι τοῦ πόνου καὶ νὰ ἀρχίσει νὰ βαδίζει. Ὁ Χριστὸς ὅμως εἶπε κάτι διαφορετικὸ ἀπ' αὐτὸ ποὺ ὅλοι περίμεναν νὰ ἀκούσουν. «Παιδί μου, σοῦ συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες σου».

Ὅλους τοὺς ἀνθρώπους μᾶς ταλαιπωροῦν οἱ ἀρρώστειες. Καὶ οἱ ἅγιοι δὲν ἀποτε-λοῦν ἐξαίρεση σὲ αὐτὸν τὸν κανόνα. Ὁ κάθε ἄρρωστος δὲν τιμωρεῖται κατ' ἀνάγκη γιὰ κάποιες ἁμαρτίες του μὲ αὐτὴν ἢ τὴν ἄλλη ἀρρώστεια. Ὡστόσο, τὸ προπατορικὸ ἁμάρτημα εἶναι ἡ ρίζα ὅλων τῶν ἀρνητικῶν καταστάσεων στὴν ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου. Γι' αὐτὸ καὶ στὸν ἐρχόμενο κόσμος τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ δὲν ἔχουν θέση καὶ πρόκειται νὰ καταργηθοῦν τόσο ἡ ἁμαρτία ὅσο καὶ ἡ ἀσθένεια.

Στὸ σημερινὸ θαῦμα ἦσαν παρόντες καὶ οἱ ἀντίπαλοι τοῦ Χριστοῦ, οἱ φαρισαῖοι. Παρακολουθοῦσαν τὴν κινήσει τοῦ Χριστοῦ, ἐπειδὴ ζητοῦσαν ἀφορμὴ γιὰ νὰ Τὸν κατηγορήσουν ἐνώπιον τοῦ λαοῦ. Σήμερα ἐμεῖς παραξενευόμαστε, ἐπειδὴ ὁ Χριστὸς ἀναφέρεται στὴν ἁμαρτία, ἐνῶ ἔχει μπροστὰ του ἕναν ἄρρωστο. Τότε ὅμως, γιὰ τοὺς φαρισαίους, τὸ πρόβλημα ἦταν ἄλλο. Τοὺς ἀπασχολοῦσε τὸ ἐρώτημα ποῖος ἔχει τὴν ἐξουσία νὰ συγχωρεῖ ἁμαρτίες. Μόνο ὁ Θεὸς ἔχει τέτοια ἐξουσία καὶ κανένας ἄλλος.

Ὅταν ὁ Χριστὸς ἔλεγε ὅτι συγχωρεῖ ἁμαρτίες, αὐτὸ σήμαινε ὅτι εἶναι Θεός. Ἀλλὰ οἱ φαρισαῖοι δὲν ἦσαν διατεθειμένοι μὲ κανένα τρόπο νὰ ἀποδεχθοῦν κάτι τέτοιο. Γι' αὐτὸ καὶ μέσα στὴς σκέψεις τους ὁ Χριστὸς εἶναι «βλάσφημος», ἐπειδὴ ἀρπάζει ἀπ' τὸν Θεὸ μίαν ἐξουσία, ἡ ὁποία κατὰ τὴν γνώμη τους δὲν Τοῦ ἀνήκει. Ἀλλιῶς, ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ ἀναγνωρίσουν τὴν Θεότητά Του. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν θέλουν νὰ πιστεύσουν στὴν Θεότητα τοῦ Χριστοῦ, ἤδη μέσα τους σχεδιάζουν νὰ Τὸν σταυρώσουν. Αὐτὲς τὴς σκέψεις τους ὅμως τὴς διαβάσει ὁ Χριστός, ἐπειδὴ εἶναι καρδιογνώστης, καὶ εὐθὺς ἀμέσως τὴς ξεσκεπάζει μπροστὰ στὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ. Ὁ εὐαγγελιστὴς ὑπογραμμίζει ὅτι μόνο ἕνας Θεὸς ἔχει καὶ αὐτὴν τὴν ἐξουσία, δηλαδὴ νὰ γνωρίζει μέχρι καὶ τὴς ἐνδόμυχες σκέψεις τῶν ἀνθρώπων.

Τὸ σημερινὸ εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, μᾶς ὑπενθυμίζει τὴν ἐξουσία τοῦ Χριστοῦ. Ἐξουσία διδασκαλίας, θαυμάτων, ἀφέσεως ἁμαρτιῶν, παρακολουθήσεως μέχρι καὶ τῶν κρυμμένων σκέψεων τῶν ἀνθρώπων. Ἡ ἐξουσία αὐτὴ θὰ ἐκδηλωθεῖ καὶ θὰ κορυφωθεῖ μὲ τὸ Πᾶθος Του, τὸ ὁποῖο προετοιμαζόμαστε νὰ ἐορτάσουμε στὸ τέλος αὐτῆς τῆς περιόδου. Ἀλλὰ γιὰ νὰ φθάσουμε στὴν ἐορτὴ τῆς Ἀναστάσεως, ἡ Ἐκκλησία μᾶς προσκαλεῖ, ἰδιαίτερος αὐτὲς τὴς ἡμέρες, νὰ μισήσουμε τὴν ἁμαρτία καὶ νὰ ἀγωνισθοῦμε γιὰ τὴν ἀπαλλαγὴ μας ἀπ' αὐτήν.

п. N.H.

[dkpdf-button]